

Sygnatura akt VI Ka 463/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 lipca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2018 r.

przy udziale Donaty Janickiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy

1. **M. W.** ur. (...) w K.

syna S. i M.

oskarżonego z art. 278§1 kk

2. **J. G.** ur. (...) w K.

syna A. i M.

oskarżonego z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego J. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 lutego 2018 r. sygnatura akt IX K 1547/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk oraz art. 632 pkt 2 kpk, art. 633 kpk w zw. z art. z art. 636 § 2 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że obniża zasądzoną od oskarżonego J. G. tytułem naprawienia szkody kwotę do 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych);

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, zaś na rzecz adw. D. M. kwotę 572,11 zł (pięćset siedemdziesiąt dwa złote i jednaćdzieć groszy) obejmującą kwotę 141,73 zł (sto czterdzieści jeden złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony odpowiednio oskarżonych M. W. i J. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego J. G. od ponoszenia przypadających na niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i w całości wydatkami postępowania odwoławczego, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 463/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt IX K 1547/14 Sąd Rejonowy w Gliwicach:

1. uznał oskarżonego J. G. za winnego tego, że w dniu 27 września 2011 roku w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wału napędowego z pojazdu ciężarowego marki M., 4 sztuk drążków reakcyjnych mostów samochodowych tylnych, dystrybutora do paliwa, osi podporowej do resorów pojazdu marki S. o łącznej wartości 3500 złotych na szkodę A. M., to jest przestępstwa z art. 278 § 1 kk, a także za winnego tego, że w dniu 28 września 2011 roku w G. działając wspólnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci osi podporowej do resorów pojazdu marki S., podpory do poduszki powietrznej z pojazdu marki M. o łącznej wartości 1650 złotych na szkodę A. M. to jest przestępstwa z art. 278 § 1 kk, z tym, że ustalił, iż czynów tych oskarżony dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego J. G. do naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz A. M. kwoty 2 700 złotych;

3. uniewinnił oskarżonego M. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów, które polegać miały na tym, że:

- w dniu 27 września 2011 roku w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i J. G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wału napędowego z pojazdu ciężarowego marki M., 4 sztuk drążków reakcyjnych mostów samochodowych tylnych, dystrybutora do paliwa, osi podporowych do resorów pojazdu marki S. o łącznej wartości 3500 złotych na szkodę A. M.

tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

- w dniu 28 września 2011 roku w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i J. G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci osi podporowej do resorów pojazdu marki S., podpory do poduszki powietrznej z pojazdu marki M. o łącznej wartości 1800 złotych na szkodę A. M.

tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Apelację od wyroku wywiedli: prokurator i obrońca oskarżonego J. G..

Prokurator zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucił orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na bezpodstawnym uznaniu, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak jest dostatecznych dowodów winy oskarżonego M. W. oraz dowodów popełnienia przez niego zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie prowadzi do wniosku przeciwnego, iż oskarżony M. W. swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony J. G. nie działał wspólnie i w porozumieniu z M. W. w celu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

W oparciu o tak postawiony zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego J. G. zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił:

1) rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w zakresie wymiaru kary w relacji do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, wskutek nieprawidłowego zastosowania

dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 k.k. oraz niezastosowania zasady prymatu kar i środków wolnościowych, ustanowionej w art. 58 § 1 k.k.;

2) rażąco niewspółmiernego i niesłusznego zastosowania wobec oskarżonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 2700 złotych, podczas gdy ww. kwota nie znajduje uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym (sąd poczynił błędne ustalenia faktyczne w tym zakresie) oraz jest nieproporcjonalna do łącznej kwoty szkody poniesionej przez pokrzywdzonego.

W oparciu o tak postawione zarzuty obrońca oskarżonego J. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności, zawieszenie wykonania tej kary oraz zmniejszenie wysokości kwoty, której obowiązek zapłaty przez oskarżonego orzeczono tytułem naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zasadna okazała się jedynie apelacja obrońcy oskarżonego J. G. w części, w której zakwestionowała wysokość kwoty zasądzonej od tego oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego tytułem naprawienia szkody. W pozostałym zakresie apelację uznać należało za bezzasadne.

Argumentacja prokuratora w uzasadnieniu wywiedzionej przez niego apelacji sprowadza się to tezy, że wobec wyjaśnień oskarżonego J. G. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wspartych zeznaniami świadka E. C. w zakresie liczby osób, które towarzyszyły temu oskarżonemu w momencie sprzedaży skradzionych rzeczy w skupie złomu, wyniki postępowania dowodowego i prawidłowa ocena wiarygodności dowodów winna prowadzić do przypisania oskarżonemu M. W. udziału w zarzuconych przestępstwach. W swojej apelacji prokurator zbywa całkowitym milczeniem składane w sprawie wyjaśnienia i zeznania M. B. (1), który przecież zaprzeczył udziałowi M. W. w przestępstwach. Zarówno J. G. jak i M. B. (1) nie zaprzeczali swojemu udziałowi w przestępstwie, co nie pozwala uznać, aby ich relacje tak różniące się od siebie miały być podyktowane chęcią polepszenia swojej sytuacji w toczących się przeciwko nim postępowaniach. Przy wyjaśnieniach J. G. złożonych w postępowaniu sądowym, w których zaprzeczył on ostatecznie udziałowi M. W. w przestępstwach będących przedmiotem niniejszego postępowania, a także relacji świadka K. dotyczącej uzyskanych przez niego od J. G. informacji o sprawach przestępstwa, jak też motywach obciążenia udziałem w nim M. W., sąd I instancji miał pełne prawo poddać w wątpliwość relację J. G. z postępowania przygotowawczego i uznać ją za niewiarygodną. Wątpliwości sądu meriti nie sposób uznać za nieuzasadnione i nielogiczne. Apelacja nie odpowiada na pytanie, jakie to konkretnie reguły rozumowania czy też zasady doświadczenia życiowego winny były doprowadzić sąd do wniosków o wiarygodności jednego z dwóch sprzecznie relacjonujących przebieg zdarzeń źródeł dowodowych. Próżno szukać w jej uzasadnieniu powodów, dla których sąd winien był odmówić wiary relacjom M. B. (1). Mimo ewidentnego pominięcia wskazanego dowodu prokurator przedstawioną przez siebie ocenę dowodów uznaje za prawidłową. Niezależnie od tego uznanie za wiarygodną relacji M. B. (1) zdaniem sądu odwoławczego uznać należy za zasadne z powodu niewskazanego przez sąd I instancji w uzasadnieniu jego wyroku. Otóż to relacja M. B. (1) w odróżnieniu od pierwszych wyjaśnień J. G. przedstawia przebieg zdarzeń w sposób zbieżny z zeznaniami E. C.. Wbrew treści pierwszych wyjaśnień J. G. przedmioty pochodzące z kradzieży dokonanej w dniu 27 września 2011 roku nie zostały przywiezione do skupu złomu przez J. G. i nie był on w dniu 28 września 2011 roku na złomnicy w towarzystwie M. W. i M. B. (1). Jak wynika z zeznań E. C. i zbieżnych z nimi wyjaśnień M. B. (1) przedmioty pochodzące z kradzieży dokonanej w dniu 27 września 2011 roku trafiły na złomnicę po tym jak J. G. zamówił bezpłatny transport złomu spod swojego miejsca zamieszkania. Ta okoliczność stanowi dodatkowy argument za daniem wiary relacji M. B. (1), gdyż pozwala wnosić, że to świadek a nie J. G. zdecydowanie rzetelniej zapamiętał rzeczywisty przebieg zdarzeń. W takiej sytuacji oparcie ustaleń faktycznych właśnie na relacji świadka a nie relacji J. G. rodzi dużo mniejsze ryzyko popełnienia błędu.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego J. G. w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazać przede wszystkim należy na dotychczasową 8 – krotną karalność oskarżonego oraz bezskuteczność stosowanych wobec niego środków probacyjnych. Środki probacyjne w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stosowano wobec oskarżonego 4 raz z czego wykonanie kary zarządzano trzykrotnie. Nawet odbywając karę

pozbawienia wolności oskarżony dopuści się kolejnego przestępstwa z art. 242 § 3 k.k. Nie sposób w tej sytuacji utrzymywać, że wymierzenie oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym ma szansę na uzyskanie jej efektu zapobiegawczego, stąd powołanie się na art. 58 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili czynu uznać należy za niezasadne. Redukcji dolegliwości wymierzonej kary pozbawienia wolności z uwagi na efekt wykonanych wobec niego kar pozbawienia wolności po popełnieniu czynów przypisanych w niniejszym postępowaniu oskarżony może poszukiwać co najwyżej w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Nie sposób zarzucać sądowi błędu w zakresie ustalenia wartości dystrybutora paliw i poprzestanie w tym względzie na relacji samego pokrzywdzonego, skoro wartość ta ani nie wydaje się sprzeczna z doświadczeniem życiowym ani też nie była kwestionowana przez oskarżonego w toku postępowania. Aktywności w sproblematyzowaniu tej kwestii nie wykazał również jego obrońca. Nie mniej rację ma obrońca kwestionując wysokość nałożonego na J. G. obowiązku naprawienia szkody. Skoro wartość skradzionych i nieodzyskanych przez pokrzywdzonego przedmiotów wynosiła 2700 złotych, zaś współsprawca przestępstwa M. B. (2) zgodnie z ustaleniami sądu zrealizował nałożony na niego w jego postępowaniu obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 300 złotych, nałożenie na J. G. obowiązku zapłaty 2700 złotych nie znajduje żadnego uzasadnienia. Z tego też powodu kwotę, do zapłaty której oskarżony został zobowiązany tytułem naprawienia szkody należało obniżyć do 2400 złotych.

Nie znajdując także uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu niezależnie od treści apelacji Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wobec wniosków i stosownych oświadczeń obrońców zasądzono na ich rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości określonej w § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

W części w jakiej koszty procesu za postępowanie odwoławcze obciążały oskarżonego J. G. sąd odwoławczy uznał, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe z uwagi na niski poziom dochodów i ciężący na nim obowiązek alimentacyjny. Z tego powodu z obowiązku poniesienia tych kosztów oskarżony został zwolniony a wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.